

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 40, 2015

Nummer 40, 2015

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3436](#) 01-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3429](#) 01-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3426](#) 01-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3356](#) 24-11-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3355](#) 24-11-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3352](#) 24-11-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3351](#) 24-11-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3368](#) 24-11-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3350](#) 24-11-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3358](#) 24-11-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2504](#) 24-11-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3309](#) 24-11-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2502](#) 24-11-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3362](#) 24-11-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3348](#) 24-11-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3357](#) 24-11-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3365](#) 24-11-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3364](#) 24-11-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3353](#) 24-11-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3347](#) 24-11-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3360](#) 24-11-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3359](#) 24-11-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3367](#) 24-11-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3318](#) 17-11-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3323](#) 17-11-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3324](#) 17-11-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3313](#) 17-11-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3328](#) 17-11-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3321](#) 17-11-2015

RECHTSPRAAK

Ondanks slagende Salduz-klacht geen cassatie, nu gelet op de inhoud van de overige gebezigde bewijsmiddelen de bewijsvoering toereikend gemotiveerd is.

Het middel klaagt dat het hof in strijd met een gevoerd verweer de verklaring die de verdachte op 3 juli 2008 bij de politie heeft afgelegd zonder dat hij voorafgaand aan het verhoor in de gelegenheid was gesteld een advocaat te raadplegen, bij de bewijsvoering heeft betrokken.

Indien een aangehouden verdachte niet dan wel niet binnen redelijke grenzen de gelegenheid is geboden om voorafgaand aan het eerste verhoor door de politie een advocaat te raadplegen, levert dat in beginsel een vormverzuim op als bedoeld in artikel 359a Sv, dat, na een daartoe strekkend verweer, in de regel – behoudens in het geval dat de verdachte uitdrukkelijk dan wel stilzwijgend doch in ieder geval ondubbelzinnig afstand heeft gedaan van dat recht, dan wel bij het bestaan van dwingende redenen om dat recht te beperken – dient te leiden tot uitsluiting van het bewijs van de verklaringen van de verdachte die zijn afgelegd voordat hij een advocaat kon raadplegen (vgl. HR 30 juni 2009, ECLI:NL:HR:2009:BH3079, NJ 2009/349).

Het hof heeft de door de verdachte op 3 juli 2008 bij de politie afgelegde verklaring tot het bewijs gebezigd (bewijsmiddel 2). Daarmee heeft het hof miskend dat, naar uit genoemd arrest van de Hoge Raad volgt, een dergelijk verzuim behoudens een tweetal door de Hoge Raad genoemde uitzonderingen zonder meer tot bewijsuitsluiting dient te leiden. Doen die uitzonderingen zich niet voor, dan zal de desbetreffende verklaring van de verdachte dus niet voor het bewijs mogen worden gebruikt.

Zulks behoeft evenwel bij gebrek aan belang niet tot cassatie te leiden. Het onjuiste gebruik van voormelde verklaring van de verdachte betekent dat de bewezenverklaring van feit 1 alleen voor zover deze inhoudt dat de verdachte ‘over de borsten en de vagina van [slachtoffer] [heeft] gewreven’, ontoereikend is gemotiveerd. Gelet op de inhoud van de overige door het hof gebezigde bewijsmiddelen, is de bewezenverklaring van hetgeen onder 1 overigens en onder 2 is tenlastegelegd immers – ook met weglating van voormelde verklaring van de verdachte – toereikend gemotiveerd.

Gelet daarop en in aanmerking genomen dat de aard en de ernst van hetgeen is bewezenverklaard in zijn geheel beschouwd niet worden aangetast indien het gewraakte onderdeel uit de bewezenverklaring van feit 1 vervalft, heeft de verdachte geen rechtens te respecteren belang bij vernietiging van de bestreden uitspraak en terug- of verwijzing van de zaak voor een nieuwe behandeling.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3436

Zaaknummer: 14/03955

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.F. Faase

Advocaten: I.J. Woltman

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Bijzondere voorwaarde dat verdachte bepaalde werkzaamheden gedurende de proeftijd niet mag verrichten, niet zodanig vaag, dat deze ontoelaatbaar is.

Advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak, maar uitsluitend voor zover het betreft de strafoplegging, tot terugwijzing van de zaak naar het hof, teneinde in zoverre op het bestaande beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan en tot verwerping van het beroep voor het overige.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, aan de voorwaardelijke veroordeling de bijzondere voorwaarde heeft verbonden dat de verdachte 'gedurende de proeftijd geen op fysieke en/of geestelijke gezondheid en/of spirituele en/of persoonlijke ontwikkeling gerichte zorg en/of hulp en/of diensten, al dan niet in het kader van zijn hoedanigheid als medium en/of paragnost en/of hypnotiseur en/of mental coach aan vrouwen zal aanbieden en/of verlenen'.

Een bijzondere voorwaarde als bedoeld in artikel 14c lid 2 onder 14 Sr dient het gedrag van de veroordeelde te betreffen. Als zodanig kunnen worden aangemerkt voorwaarden die strekken ter bevordering van een goed levensgedrag van de veroordeelde of die een gedraging betreffen waartoe hij uit een oogpunt van maatschappelijke betamelijkheid gehouden moet worden geacht (vgl. HR 6 november 2007, ECLI:NL:HR:2007:BA7918, NJ 2008/33).

De gestelde bijzondere voorwaarde strekt klaarblijkelijk ertoe dat de verdachte gedurende de proeftijd van vijf jaar in zijn hoedanigheid van medium en/of paragnost en/of hypnotiseur en/of mental coach of een soortgelijke hoedanigheid geen werkzaamheden zal verrichten bestaande in het aan vrouwen verschaffen van op fysieke en/of geestelijke gezondheid en/of spirituele en/of persoonlijke ontwikkeling gerichte zorg en/of hulp en/of diensten. Mede in aanmerking genomen dat niet is aangevoerd dat de verdachte – die naar uit de in de conclusie van de advocaat-generaal onder 16 weergegeven bewijsmiddelen blijkt zich in de vermelde hoedanigheden aan het publiek afficheert – niet ermee bekend is of kan zijn wat de werkzaamheden als hulpverlener in de bedoelde hoedanigheden omvatten, is, anders dan in de toelichting op het middel wordt aangevoerd, de gestelde voorwaarde niet zodanig vaag, dat

deze ontoelaatbaar is doordat de verdachte zijn gedrag daarop redelijkerwijs niet zou kunnen afstemmen.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3429

Zaaknummer: 14/04777

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: Th.J. Kelder en L.E.G. van der Hut

Wetsartikelen: 14 Sr en 14c Sr

RECHTSPRAAK

Poging tot moord ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van feit 2, voor zover inhoudende dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld, ontoereikend is gemotiveerd.

Voor een bewezenverklaring van het bestanddeel 'voorbedachte raad' moet komen vast te staan dat de verdachte zich gedurende enige tijd heeft kunnen beraden op het te nemen of het genomen besluit en dat hij niet heeft gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, zodat hij de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven.

Bij de vraag of sprake is van voorbedachte raad gaat het bij uitstek om een weging en waardering van de omstandigheden van het concrete geval door de rechter, waarbij deze het gewicht moet bepalen van de aanwijzingen die voor of tegen het bewezen verklaren van voorbedachte raad pleiten. De vaststelling dat de verdachte voldoende tijd had om zich te beraden op het te nemen of het genomen besluit vormt weliswaar een belangrijke objectieve aanwijzing dat met voorbedachte raad is gehandeld, maar behoeft de rechter niet ervan te weerhouden aan contra-indicaties een zwaarder gewicht toe te kennen. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan de omstandigheid dat de besluitvorming en uitvoering in plotselinge hevige drift plaatsvinden, dat slechts sprake is van een korte tijdspanne tussen besluit en uitvoering of dat de gelegenheid tot beraad eerst tijdens de uitvoering van het besluit ontstaat. Zo kunnen bepaalde omstandigheden (of een samenstel daarvan) de rechter uiteindelijk tot het oordeel brengen dat de verdachte in het gegeven geval niet met voorbedachte raad heeft gehandeld.

Mede met het oog op het strafverzwarende gevolg dat dit bestanddeel heeft, moeten aan de vaststelling dat de voor voorbedachte raad vereiste gelegenheid heeft bestaan, bepaaldelijk eisen worden gesteld en dient de rechter, in het bijzonder indien de voorbedachte raad niet rechtstreeks uit de bewijsmiddelen volgt, daaraan in zijn motivering van de bewezenverklaring nadere aandacht te geven.

De achtergrond van het vereiste dat de verdachte de gelegenheid heeft gehad na te denken

over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven, is dat ingeval vaststaat dat de verdachte die gelegenheid heeft gehad, het redelijk is aan te nemen dat de verdachte gebruik heeft gemaakt van die gelegenheid en dus daadwerkelijk heeft nagedacht over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap heeft gegeven (vgl. het overleg en nadenken dat in de wetsgeschiedenis is geplaatst tegenover de ogenblikkelijke gemoedsopwelling). Dat de verdachte daadwerkelijk heeft nagedacht en zich rekenschap heeft gegeven leent zich immers moeilijk voor strafrechtelijk bewijs, zeker in het geval dat de verklaringen van de verdachte en/of eventuele getuigen geen inzicht geven in hetgeen voor en ten tijde van het begaan van het feit in de verdachte is omgegaan. Of in een dergelijk geval voorbedachte raad bewezen kan worden, hangt dan sterk af van de hierboven bedoelde gelegenheid en van de overige feitelijke omstandigheden van het geval zoals de aard van het feit, de omstandigheden waaronder het is begaan alsmede de gedragingen van de verdachte voor en tijdens het begaan van het feit. Daarbij verdient opmerking dat de enkele omstandigheid dat niet is komen vast te staan dat is gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, niet toereikend is om daaraan de gevolgtrekking te verbinden dat sprake is van voorbedachte raad (vgl. HR 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:963, NJ 2014/156).

Tegen de achtergrond van het voorafgaande heeft het hof niet toereikend gemotiveerd zijn oordeel dat kan worden bewezenverklaard dat de verdachte met voorbedachte raad ‘met een vuurwapen kogels heeft afgevuurd op [slachtoffer] , waarbij [slachtoffer] door vier kogels in het lichaam is geraakt, en de auto waarin [slachtoffer] zich bevond heeft besprenkeld en overgoten met benzine en vervolgens open vuur in aanraking heeft gebracht met die benzine, ten gevolge waarvan [slachtoffer] en die auto vlam hebben gevat’.

Daarbij neemt de Hoge Raad in het bijzonder in aanmerking dat:

- het hof heeft geoordeeld dat de gelegenheid voor de verdachte om na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en om zich daarvan rekenschap te geven, zich in het bijzonder pas voordeed gedurende het tijdsverloop tussen het lossen van de schoten en het in brand steken van de auto,
- niet zonder meer duidelijk is wat de betekenis is van de door het hof in zijn afwegingen betrokken ‘volgorde van de door de verdachte binnen dat tijdsbestek verrichte handelingen’ en de ‘aard van die handelingen’,
- het hof niets heeft vastgesteld omtrent het tijdsverloop dat met een en ander gemoeid is geweest,
- en het hof in bewijsmiddel 3 heeft vastgesteld dat de verdachte ‘woedend’ was en ook heeft

overwogen dat sprake was van een ‘oplopend conflict’ dat, vlak voordat de verdachte op [slachtoffer] schoot, is ‘geëscaleerd’.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 2 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3426

Zaaknummer: 13/02705

Rechters: A.J.A. van Dorst, B.C. de Savornin Lohman, J. de Hullu, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: A.A. Franken

Wetsartikelen: 289 Sr

RECHTSPRAAK

Falende klacht over de toewijzing door het hof van de vordering van de benadeelde partij en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel voor zover deze zien op de kosten van de ‘nieuwe laminaatvloer’.

Advocaat-generaal P.C. Vegter heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissing op de vordering van de benadeelde partij en de opgelegde schadevergoedingsmaatregel, en tot terugwijzing van de zaak opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Het middel klaagt over de toewijzing door het hof van de vordering van de benadeelde partij en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel voor zover deze zien op de kosten van de ‘nieuwe laminaatvloer’.

Het hof heeft in zijn overwegingen als zijn oordeel tot uitdrukking gebracht dat op grond van het verhandelde in het strafgeding genoegzaam aannemelijk is geworden dat de benadeelde partij schade heeft geleden tot een bedrag van € 3.775 en dat de benadeelde partij voor het resterende deel van haar vordering zich tot de burgerlijke rechter moet wenden, omdat beoordeling daarvan een onevenredige belasting van het strafgeding oplevert. Bezien in het licht van de feiten en omstandigheden die het hof blijkt de in 2.2.2 weergegeven bewijsmiddelen heeft vastgesteld en in aanmerking genomen hetgeen door de benadeelde partij enerzijds en door en namens de verdachte anderzijds met betrekking tot de gevorderde schadevergoeding, in het bijzonder voor zover die betrekking heeft op de nieuwe laminaatvloer, is aangevoerd, heeft het hof kennelijk geoordeeld dat de schade in verband met de laminaatvloer tot een bedrag van € 600 voldoende aannemelijk is geworden en dat de benadeelde partij voor het restant van die vordering (€ 310) zich tot de burgerlijke rechter moet wenden. Dit oordeel is feitelijk en niet onbegrijpelijk. De oplegging van de schadevergoedingsmaatregel tot het bedrag van € 3.775, behoeft gelet op het voorgaande geen nadere motivering.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-11-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3357

Zaaknummer: 14/04318

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: D.R. Doorenbos

RECHTSPRAAK

Niet-ontvankelijkverklaring op de voet van artikel 80a RO, nu verdachte geen rechtens te respecteren belang heeft bij cassatie.

Advocaat-generaal G. Knigge heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak voor zover het aan de benadeelde partijen toegewezen bedrag is vermeerderd met de wettelijke rente en tot verwerping van het beroep voor het overige.

Het tweede middel betoogt dat, nu de formulieren waarmee de benadeelde partijen [betrokkene 1] en [betrokkene 2] zich in het strafgeding hebben gevoegd in het ongerede zijn geraakt en daarom niet meer gecontroleerd kan worden of zij vergoeding van de wettelijke rente hebben gevorderd, geoordeeld moet worden dat het hof ten onrechte heeft beslist dat de aan de benadeelde partijen toegewezen bedragen aan schadevergoeding vermeerderd moeten worden met de wettelijke rente.

Op grond van door de Hoge Raad bij de griffier van het hof ingewonnen inlichtingen moet het in cassatie ervoor worden gehouden dat de formulieren waarmee [betrokkene 1] en [betrokkene 2] zich op de voet van artikel 51f Sv in eerste aanleg als benadeelde partij hebben gevoegd in het strafproces, welke stukken zich niet bevinden bij de aan de Hoge Raad op de voet van artikel 434 lid 1 Sv toegezonden stukken, in het ongerede zijn geraakt.

Het hof heeft bepaald dat de toegewezen vorderingen van de benadeelde partijen vermeerderd dienen te worden met de wettelijke rente vanaf de in het arrest genoemde datum tot aan de dag der algehele voldoening. Het hof heeft voorts beslist dat aan de verdachte op de voet van artikel 36f Sr (schadevergoedingsmaatregel) betalingsverplichtingen worden opgelegd gelijk aan de toegewezen bedragen van de vorderingen van de benadeelde partijen en heeft ook ten aanzien van deze door de verdachte aan de Staat te betalen bedragen ten behoeve van de slachtoffers bepaald dat ze zullen worden vermeerderd met de wettelijke rente.

Bij de aan de Hoge Raad toegezonden stukken bevinden zich geen (andere) stukken waaruit blijkt dat de benadeelde partijen vergoeding van de wettelijke rente hebben gevorderd. Zoals het middel terecht betoogt, kan daarom niet worden nagegaan of het hof, door te bepalen dat de wettelijke rente vergoed moet worden over de aan de benadeelde partijen toegewezen

bedragen, meer heeft toegewezen dan door hen is gevorderd.

De omstandigheid dat een benadeelde partij niet heeft gevorderd dat de wettelijke rente wordt vergoed, staat niet eraan in de weg dat de aan de verdachte opgelegde verplichting tot betaling aan de Staat inhoudt dat de wettelijke rente vergoed moet worden. Het staat de strafrechter immers vrij – ongeacht een eventuele vordering van een benadeelde partij – al dan niet een schadevergoedingsmaatregel op te leggen. Indien de strafrechter de schadevergoedingsmaatregel oplegt, berekent hij het schadebedrag, waartoe de wettelijke rente behoort, naar de krachtens het Burgerlijk Wetboek geldende criteria. De wettelijke rente is ingevolge artikel 6:83 aanhef en onder b BW zonder ingebrekestelling verschuldigd vanaf het moment waarop de schade, die het gevolg is van de onrechtmatige daad van de verdachte, is ingetreden (vgl. HR 9 september 2014, ECLI:NL:HR:2014:2652).

Een vernietiging door de Hoge Raad van de beslissing van het hof dat de wettelijke rente betaald moet worden over de aan de benadeelde partijen toegewezen schadebedragen, laat de verplichting voor de verdachte de wettelijke rente te betalen over het bedrag van de aan hem opgelegde verplichtingen tot betaling aan de Staat in stand. Aldus heeft de verdachte in cassatie niet een voldoende in rechte te respecteren belang bij zijn klacht over de beslissing van het hof dat de toegewezen vorderingen van de benadeelde partijen vermeerderd moeten worden met de wettelijke rente.

Gelet hierop en in aanmerking genomen dat ook de overige aangevoerde klachten geen behandeling in cassatie rechtvaardigen omdat de verdachte onvoldoende belang heeft bij het cassatieberoep dan wel omdat zij niet tot cassatie kunnen leiden, zal de Hoge Raad – gezien artikel 80a RO – het beroep niet-ontvankelijk verklaren.

De Hoge Raad verklaart het beroep in cassatie niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-11-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3362

Zaaknummer: 14/04197

Rechters: W.A.M. van Schendel, J. de Hullu en H.A.G. Splinter-van Kan

Advocaten: R.B.J.G. Baggen

Wetsartikelen: 36f Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat verdachte opzettelijk wederrechtelijk zich de tas met cd's heeft toegeëigend door daarover zonder daartoe gerechtigd te zijn als heer en meester te gaan beschikken, is niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van het in de zaak met parketnummer 01/845030-13 onder 3 primair tenlastegelegde, voor zover inhoudende de onderdelen 'zich wederrechtelijk heeft toegeëigend' en 'uit hoofde van zijn persoonlijke dienstbetrekking', niet naar de eis der wet met redenen is omkleed.

Het oordeel van het hof dat de verdachte opzettelijk wederrechtelijk zich de tas met cd's heeft toegeëigend door daarover zonder daartoe gerechtigd te zijn als heer en meester te gaan beschikken, is niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat uit de bewijsvoering volgt dat de verdachte die tas met cd's 'buiten onder de papiercontainer heeft geplaatst' en dat geoordeeld is dat de verklaring die de verdachte voor dat handelen heeft gegeven, ongeloofwaardig en niet aannemelijk is geworden. Dat de bewijsvoering niet inhoudt dat de verdachte die tas met cd's buiten het perceel van de Kringloopwinkel heeft gebracht, doet, anders dan het middel wil, daaraan niet af.

Van een persoonlijke dienstbetrekking als bedoeld in artikel 322 Sr is sprake indien iemand werkzaam is in ondergeschiktheid. Of daarvan sprake is hangt af van de omstandigheden van het geval. Blijkens de bewijsvoering heeft het hof vastgesteld dat de verdachte sedert 13 augustus 2012 werkzaam was bij het Kringloopcentrum [...] in het kader van de tenuitvoerlegging van een hem opgelegde taakstraf en dat hij op 18 oktober 2012 in het Kringloopcentrum belast was met magazijnwerkzaamheden. Daaruit heeft het hof, zonder blijk te geven van een onjuiste rechtsopvatting, kunnen afleiden dat tussen de verdachte en Kringloopcentrum [...] een 'persoonlijke dienstbetrekking' als bedoeld in artikel 322 Sr bestond. Dat oordeel is toereikend gemotiveerd.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

Het middel is gericht tegen de toewijzing door het hof van de vordering tot tenuitvoerlegging

van de aan de verdachte onder parketnummer 01/825537-09 opgelegde voorwaardelijke gevangenisstraf.

Voor zover het middel klaagt over het impliciete oordeel van het hof dat de officier van justitie ontvankelijk is in zijn vordering tot tenuitvoerlegging van die straf, faalt het op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 14 en 15.

Het middel klaagt voorts dat het hof die vordering ten onrechte heeft toegewezen.

De vordering tot tenuitvoerlegging van de aan de verdachte onder parketnummer 01/825537-09 opgelegde voorwaardelijke gevangenisstraf is blijkens de stukken gegrond op het feit tenlastegelegd in de zaak met parketnummer 01/845181-13. Niet is gebleken dat de advocaat-generaal bij de behandeling van de zaak in hoger beroep de grondslag van de vordering tot tenuitvoerlegging aldus heeft gewijzigd dat zij erop is komen te berusten dat de verdachte zich vóór het einde van de proeftijd heeft schuldig gemaakt aan de strafbare feiten die in de zaak 01/845030-13 zijn tenlastegelegd. Derhalve heeft het hof, door te oordelen als onder 3.5 weergegeven, de grondslag van de vordering verlaten. Voor zover het middel hierover klaagt is het terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissing op de vordering tot tenuitvoerlegging onder parketnummer 01/825537-09, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-11-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3368

Zaaknummer: 14/03205

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: Th.J. Kelder

Wetsartikelen: 322 Sr

RECHTSPRAAK

Falende klacht over het oordeel van het hof dat de benadeelde partij als gevolg van de bewezenverklarde feiten rechtstreekse schade heeft geleden.

Advocaat-generaal P.C. Vegter heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissing op de vordering van de benadeelde partij en de opgelegde schadevergoedingsmaatregel, en tot terugwijzing van de zaak opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Het middel bevat onder meer de klacht dat het oordeel van het hof dat [A] BV rechtstreekse schade heeft geleden als gevolg van de bewezenverklarde feiten, ontoereikend is gemotiveerd.

Het hof heeft de vordering van de benadeelde partij [A] BV toegewezen tot een bedrag van € 2.400 en de verdachte voorts veroordeeld dat bedrag aan de Staat te betalen ten behoeve van [A] BV. Het hof heeft in dit verband het volgende overwogen:

‘Uit het onderzoek ter terechtzitting is het hof voldoende gebleken dat de benadeelde partij als gevolg van het primair bewezen verklaarde handelen van de verdachte rechtstreeks schade heeft geleden tot na te melden bedrag.

De vordering is namens de bewoners van de betrokken woningen opgesteld op basis van pogingen tot het plegen van inbraken in drie woningen. Aangezien het hof enkel de pogingen tot het plegen van inbraken in twee woningen gelegen aan het [a-straat], te weten de nummers 160 en 162, bewezen acht, heeft het hof de hoogte van het toe te wijzen bedrag in redelijkheid vastgesteld op € 2.400,00. De verdachte is tot vergoeding van die schade gehouden zodat de vordering tot het bedrag van € 2.400,00 zal worden toegewezen. Aangezien de verdachte voor de poging tot het plegen van een woninginbraak bij nummer 158 wordt vrijgesproken, is de verdachte niet gehouden tot vergoeding van deze schade, zodat de vordering voor het overige zal worden afgewezen.

Om te bevorderen dat de schade door verdachte wordt vergoed, zal het hof de maatregel van

artikel 36f van het Wetboek van Strafrecht opleggen op de hierna te noemen wijze.’

Bij de stukken van het geding bevindt zich voorts een proces-verbaal van aangifte van 5 februari 2013, dat onder meer inhoudt als verklaring van [betrokkene 3]:

‘Ik ben namens de benadeelde, [A] BV, gerechtigd tot het doen van aangifte terzake poging inbraak bij de woning [a-straat] 158 te Amsterdam. Op de deur van 158 zag ik zwarte vegen die veroorzaakt zijn door sporenonderzoek. Ik schat de totale schade van de drie woningen tussen de € 3000,- en € 3.500,-.’

Het hof heeft kennelijk geoordeeld dat de kosten van het herstel van de schade aan de woningen gelegen aan het [a-straat] 160 en 162 voor rekening komen van [A] BV. Dat oordeel is, gelet op het in proces-verbaal van aangifte ter zake van de poging tot inbraak in de woning [a-straat] 158, dat het hof niettegenstaande de vrijspraak van die poging tot woninginbraak bij zijn beoordeling te dezen heeft kunnen betrekken, en (de bijlage bij) het voegingsformulier, niet onbegrijpelijk. Daarvan uitgaande is het oordeel van het hof dat [A] BV rechtstreekse schade heeft geleden als gevolg van de bewezenverklaarde feiten evenmin onbegrijpelijk. Voor zover het middel daarover klaagt, is het tevergeefs voorgesteld.

In cassatie kan niet met vrucht voor het eerst worden geklaagd dat de vordering van de benadeelde partij ten onrechte ook de in rekening gebrachte btw omvat, aangezien dit een onderzoek van feitelijke aard vergt. Ook in zoverre faalt het middel.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-11-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3358

Zaaknummer: 14/04590

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: J. Kuijper

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat sprake is van ‘ontuchtige handelingen’ in de zin van artikel 246 Sr getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, heeft geoordeeld dat te dezen sprake is van ‘ontuchtige handelingen’ zoals onder 2 is bewezenverklaard.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 246 Sr. Daarom moet de in de tenlastelegging en bewezenverklaring voorkomende uitdrukking ‘ontuchtige handelingen’ geacht worden aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in die bepaling.

Artikel 246 Sr luidt:

‘Hij die door geweld of een andere feitelijkheid of bedreiging met geweld of een andere feitelijkheid iemand dwingt tot het plegen of dulden van ontuchtige handelingen, wordt, als schuldig aan feitelijke aanranding van de eerbaarheid, gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste acht jaren of geldboete van de vijfde categorie.’

In het licht van hetgeen het hof blijktens de bewijsvoering heeft vastgesteld omtrent de omstandigheden waaronder de verdachte in de billen van de aangeefster heeft geknepen, getuigt het oordeel van het hof dat sprake is van ‘ontuchtige handelingen’ in de zin van artikel 246 Sr niet van een onjuiste rechtsopvatting. Het is toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

Het middel behelst de klacht dat het hof op onjuiste wijze toepassing heeft gegeven aan artikel 423 lid 4 Sv.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 23 tot en met 27 moet worden aangenomen dat het hof bij de bepaling van de straf op de voet van artikel 423 lid 4 Sv met betrekking tot het onder 1 bewezenverklaarde feit kennelijk abusievelijk ervan is uitgegaan dat de verdachte ter zake van de in eerste aanleg onder 1 en 2 bewezenverklaarde

feiten is veroordeeld tot een onvoorwaardelijke taakstraf, in plaats van een voorwaardelijke taakstraf, van veertig uren. Het middel klaagt daarover terecht. Dit behoeft echter niet tot cassatie te leiden, aangezien de Hoge Raad deze kennelijke misslag kan herstellen.

De Hoge Raad verstaat het dictum in de bestreden uitspraak aldus dat het hof de door de politierechter opgelegde straf ter zake van feit 1 heeft bepaald op een taakstraf van dertig uren, subsidiair vijftien dagen hechtenis, voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren en verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-11-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3356

Zaaknummer: 14/06253

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en A.L.J. van Strien

Advocaten: D.N. de Jonge

Wetsartikelen: 246 Sr en 423 Sv

RECHTSPRAAK

Motivering van de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel klaagt over de motivering van de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel.

Het hof heeft bij de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel tot uitgangspunt genomen dat de betrokkene een geslaagde oogst heeft gehad van zestien planten per vierkante meter met in totaal 302 planten en dat deze hennepplanten een opbrengst van 28,2 gram hennep per plant hebben opgeleverd. Het uitgangspunt dat een hennepplant 28,2 gram hennep oplevert is – zoals volgt uit het door het hof aan zijn oordeel ten grondslag gelegde ‘rapport van het Bureau Ontnemingswetgeving Openbaar Ministerie (BOOM) inzake de standaardberekening en normen van een hennepkwekerij bij binnenteelt van april 2005 en de update van 1 november 2010’ (zoals weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 5) – toepasselijk indien uitgegaan wordt van vijftien planten per vierkante meter. Bij een hoeveelheid van zestien planten per vierkante meter gaat het rapport van BOOM uit van een opbrengst van 27,7 gram hennep per plant. Tegen die achtergrond is niet begrijpelijk het oordeel van het hof dat de door de betrokkene geoogste 302 hennepplanten 28,2 gram hennep per plant hebben opgeleverd. Dat brengt mee dat de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel niet naar de eis der wet met redenen is omkleed.

Het middel slaagt. De Hoge Raad zal de schatting van het totale bedrag en het aan de Staat te betalen bedrag verminderen met een bedrag van € 484,97.

Het middel behelst de klacht dat het hof bij de bepaling van de omvang van het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel wordt geschat niet in mindering heeft gebracht hetgeen de betrokkene aan de benadeelde partij Enexis uit hoofde van een proceskostenveroordeling dient te voldoen.

Het hof heeft in de met deze ontnemingszaak samenhangende strafzaak uitspraak gedaan op dezelfde dag waarop het onderhavige arrest is geweest. Bij het arrest in de strafzaak is de vordering van de benadeelde partij Enexis B.V. tot een bedrag van € 3.213,66 ter zake van

materiële schade toegewezen en de betrokkene veroordeeld tot betaling van de door de benadeelde partij gemaakte proceskosten, begroot op een bedrag van € 1.000.

Ingevolge artikel 36e lid 8 (oud) Sr worden bij de vaststelling van de omvang van het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel wordt geschat, aan benadeelde derden in rechte toegekende vorderingen in mindering gebracht. In geval van onherroepelijkheid dient de rechter bij het bepalen van de omvang van het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel wordt geschat, ook rekening te houden met een ten gunste van de benadeelde derde uitgesproken veroordeling van de betrokkene tot betaling van de proceskosten, voor zover het bedrag daarvan kan worden bepaald (vgl. HR 9 september 1997, ECLI:NL:HR:1997:ZC9559, *NJ* 1998/90). Ook indien er ten tijde van de bestreden uitspraak nog geen sprake was van een onherroepelijke toekenning, stond het aan het hof vrij op grond van artikel 36e lid 8 (oud) Sr de aan de benadeelde derde verschuldigde som op het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel werd geschat, in mindering te brengen. Redelijke wetsuitleg brengt mee dat indien de rechter gebruikmaakt van zijn bevoegdheid tot het in mindering brengen van een nog niet onherroepelijk toegekende vordering, hij in dat geval verplicht is ook de ter zake daarvan ten gunste van de benadeelde derde toegewezen proceskosten in mindering te brengen (vgl. HR 8 mei 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB1518, *NJ* 2001/456).

Dit een en ander brengt mee dat het hof bij de bepaling van het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel wordt geschat ook in mindering had moeten brengen het bedrag waarop de proceskosten van de benadeelde partij zijn begroot en tot betaling waarvan de betrokkene is veroordeeld. Het middel klaagt daarover terecht. De Hoge Raad zal de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel en het aan de Staat te betalen bedrag in zoverre verminderen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend voor zover het hof het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel wordt geschat op € 21.040,02 heeft gesteld en aan de betrokkene de verplichting heeft opgelegd tot betaling aan de Staat van € 21.040,02, vermindert het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel wordt geschat tot (afgerond) € 19.500 alsmede het te betalen bedrag tot € 19.500 en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-11-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3359

Zaaknummer: 14/02264

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: J.B.A. Kalk

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Verdachte onterecht niet-ontvankelijk verklaard in hoger beroep.

Het middel klaagt dat het hof de verdachte ten onrechte, althans op onjuiste gronden, althans ontoereikend gemotiveerd niet-ontvankelijk heeft verklaard in het hoger beroep.

Ingevolge artikel 408 lid 2 Sv moet de verdachte binnen veertien dagen nadat zich een omstandigheid voordoet waaruit voortvloeit dat de einduitspraak hem bekend is, hoger beroep instellen tegen het vonnis. Van een 'omstandigheid waaruit voortvloeit dat de einduitspraak de verdachte bekend is' is sprake als de verdachte op de hoogte wordt gesteld van datgene wat voor hem van belang is voor de besluitvorming ten aanzien van het instellen van hoger beroep (vgl. HR 3 mei 1994, ECLI:NL:HR:1994:ZC9722, NJ 1994/578).

Kennelijk heeft het hof uit de brief van de verdachte van 26 september 2012 afgeleid dat de verdachte uiterlijk op die datum over voldoende informatie beschikte als bedoeld in het hiervoor genoemde arrest van de Hoge Raad van 3 mei 1994.

Dat oordeel is niet zonder meer begrijpelijk, aangezien uit de in genoemde brief vermelde gegevens niet kan volgen dat de verdachte toen reeds op de hoogte was van datgene wat voor hem van belang was voor de besluitvorming ten aanzien van het instellen van hoger beroep, zoals de aard of zwaarte van de bij het vonnis opgelegde straf(fen) of maatregel(en).

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-11-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3353

Zaaknummer: 14/01716

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en E.F. Faase

Advocaten: D. Greven

Wetsartikelen: 408 Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat het telen van hennep een product oplevert dat als zodanig vermogenswaarde heeft en als daadwerkelijk behaald voordeel moet worden aangemerkt, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel klaagt onder meer dat het hof ten onrechte heeft geoordeeld dat de betrokkene wederrechtelijk voordeel heeft verkregen uit het telen van 52 kg hennep, althans dat het hof dit oordeel ontoereikend heeft gemotiveerd.

Bij de bepaling van het wederrechtelijk verkregen voordeel dient, mede gelet op het reparatoire karakter van de maatregel als bedoeld in artikel 36e Sr, uitgegaan te worden van het voordeel dat de betrokkene in de concrete omstandigheden van het geval daadwerkelijk heeft behaald (vgl. HR 1 juli 1997, ECLI:NL:HR:1997:AB7714, NJ 1998/242 en HR 30 november 2004, ECLI:NL:HR:2004:AR3721, NJ 2005/133).

Het oordeel van het hof dat het telen van hennep een product oplevert dat als zodanig vermogenswaarde heeft en als daadwerkelijk behaald voordeel moet worden aangemerkt, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Het oordeel is voorts niet onbegrijpelijk en mede gelet op hetgeen ten verwere is aangevoerd toereikend gemotiveerd. Het middel faalt in zoverre.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de betrokkene opgelegde betalingsverplichting van € 52.328,40.

De middelen kunnen voor het overige niet tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien artikel 81 lid 1 RO, geen nadere motivering nu de middelen niet nopen tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel,

vermindert het te betalen bedrag in die zin dat de hoogte daarvan € 49.700 bedraagt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-11-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3364

Zaaknummer: 13/05911

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: H. Sytema

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Twee slagende en één falende klacht tegen de vrijspraak van de tenlastegelegde mensenhandel.

Het middel klaagt dat het hof de bewezenverklaring wat betreft het ‘medeplegen van uitlokking’ ontoereikend heeft gemotiveerd.

Voor zover het middel klaagt dat ten onrechte is bewezenverklaard dat de verdachte en haar medeverdachten het in de bewezenverklaring omschreven strafbare feit door zowel ‘gift(en)’ als ‘belofte(n)’ hebben uitgelokt, is het terecht voorgesteld. Immers, een in het vooruitzicht gestelde en daadwerkelijk ook gegeven beloning kan niet tegelijkertijd worden aangemerkt als zowel een belofte als een gift waardoor het feit is uitgelokt (vgl. HR 27 maart 1973, ECLI:NL:HR:1973:AB6110, NJ 1973/248).

De Hoge Raad zal om redenen van doelmatigheid de verdachte alsnog vrijspreken van het tenlastegelegde onderdeel ‘gift(en)’ en de daaraan gegeven nadere omschrijving ‘bij terugkeer in Nederland een geldbedrag aan [betrokkene 1] en [betrokkene 2] en [betrokkene 3] en [betrokkene 4] en [betrokkene 5] overhandigen’. Voor terugwijzing of verwijzing van de zaak voor een nieuwe behandeling bestaat onvoldoende grond, aangezien door deze vrijspraak de aard en de ernst van het bewezenverklearde in zijn geheel beschouwd niet worden aangetast.

Het middel steunt blijkens de toelichting voorts kennelijk op de opvatting dat een medepleger van uitlokking door middel van meerdere uitlokkingshandelingen uitvoeringshandelingen ten aanzien van elke uitlokkingshandeling moet hebben verricht. Die opvatting vindt in haar algemeenheid echter geen steun in het recht. In zoverre faalt het middel.

Ook voor het overige kan het middel niet tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien artikel 81 lid 1 RO, geen nadere motivering nu het middel in zoverre niet noopt tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling.

Het middel komt met diverse klachten op tegen de door het hof gegeven vrijspraak van het aan de verdachte onder 1 en 3 tenlastegelegde.

Het middel klaagt in de eerste plaats over het oordeel van het hof ‘dat het in het vierde

onderdeel omschreven feit alleen strafbaar is als het is begaan onder omstandigheden waarbij uitbuiting kan worden verondersteld’.

Mede in het licht van de door het hof vermelde wetsgeschiedenis en in aanmerking genomen dat ook handelen in strijd met artikel 273f lid 1 aanhef en onder 4° Sr wordt gekwalificeerd als ‘mensenhandel’, getuigt dit oordeel niet van een onjuiste rechtsopvatting.

In zoverre faalt het middel.

Het middel klaagt in de tweede plaats over de begrijpelijkheid van het oordeel van het hof dat het oogmerk van uitbuiting niet kan worden bewezen dan wel dat van uitbuiting geen sprake is geweest.

Bij de beoordeling van deze klacht dient te worden vooropgesteld dat het in artikel 273f lid 1 Sr voorkomende bestanddeel (oogmerk van) uitbuiting in de wet niet is gedefinieerd, anders dan door de opsomming in het tweede lid van een aantal vormen van uitbuiting, waaronder ‘gedwongen of verplichte arbeid of diensten’. Met ingang van 15 november 2013 is hieraan – voor zover hier van belang – ten behoeve van de duidelijkheid toegevoegd ‘met inbegrip van (...) uitbuiting van strafbare activiteiten’ (*Kamerstukken II 2011/12, 33309, 3, p. 15*).

De vraag of – en zo ja, wanneer – sprake is van ‘uitbuiting’ in de zin van de onderhavige bepaling, is niet in algemene termen te beantwoorden, maar is sterk verweven met de omstandigheden van het geval. Bij de beantwoording van die vraag komt in een geval als het onderhavige onder meer betekenis toe aan de aard en duur van de te verrichten activiteit, de beperkingen die zij voor de betrokkene meebrengt, en het economisch voordeel dat daarmee door de verdachte wordt behaald (vgl. HR 27 oktober 2009, ECLI:NL:HR:2009:BI7099, *NJ 2010/598*, rov. 2.6.1). Hierbij geldt in geval van minderjarige slachtoffers dat de beoordeling van dergelijke factoren tot een andere uitkomst kan leiden dan in het geval het slachtoffer meerderjarig is.

Het hof heeft het antwoord op de vraag of sprake is van uitbuiting, uitsluitend laten afhangen van de mate waarin betrokkenen de mogelijkheid hadden een vrije keuze te maken met betrekking tot de invoer van de verdovende middelen in Nederland. Door overige factoren, zoals het eventuele economische voordeel voor de verdachte en haar medeverdachten, niet te betrekken bij de vraag of sprake is van uitbuiting, en door voorts ten aanzien van de mate van keuzevrijheid geen onderscheid te maken tussen de minderjarige en de meerderjarige betrokkenen, heeft het hof zijn oordeel dat het oogmerk van uitbuiting niet kan worden bewezen dan wel dat van uitbuiting geen sprake is geweest, ontoereikend gemotiveerd.

De tweede klacht is terecht voorgesteld.

In de derde plaats klaagt het middel over het oordeel van het hof over het ontbreken van voldoende causaal verband tussen het handelen van de verdachte en het besluit van de betrokkenen om drugs te smokkelen.

Het hof heeft in dit verband overwogen dat in het onderhavige geval in het bijzonder beoordeeld moet worden of sprake is geweest van het werven 'door misleiding en/of misbruik van een kwetsbare positie'. Het heeft vervolgens op basis van zijn vaststellingen geoordeeld dat de mededelingen van de verdachte en de medeverdachten weliswaar in zekere mate hebben bijgedragen aan de uiteindelijk genomen beslissing van de betrokkenen om drugs te smokkelen doch dat die mededelingen daartoe niet doorslaggevend waren. Concluderend heeft het hof niet aannemelijk geoordeeld dat sprake is geweest van een zodanige misleiding dat de betrokkenen daardoor tot het smokkelen zijn bewogen nu het hof uit de verklaringen van de betrokkenen enerzijds afleidt dat zij zich ervan bewust waren enig risico te lopen en anderzijds dat de in het vooruitzicht gestelde beloning voor deze betrokkenen de doorslaggevende factor was voor hun besluit om drugs te smokkelen.

Het oordeel van het hof is niet zonder meer begrijpelijk, nu de enkele vaststellingen dat de betrokkenen zich bewust waren dat zij enig risico liepen en dat de beloning voor hen de doorslaggevende factor was, niet zonder meer meebrengen dat van het werven 'door' misleiding en/of misbruik van een kwetsbare positie geen sprake is geweest.

Ook de derde klacht is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 en 3 tenlastegelegde, de bewezenverklaring van de onder 3.2.2 bedoelde onderdelen van het onder 2 primair tenlastegelegde, en de strafoplegging, spreekt de verdachte vrij van bovengenoemde onderdelen van het onder 2 primair tenlastegelegde, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak ter zake van het onder 1 en 3 tenlastegelegde en de strafoplegging op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-11-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3309

Zaaknummer: 13/04569

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en A.L.J. van Strien

Wetsartikelen: 273f Sr

RECHTSPRAAK

Twee slagende en één falende klacht tegen de vrijspraak van de tenlastegelegde mensenhandel.

Het middel komt met diverse klachten op tegen de door het hof gegeven vrijspraak van het aan de verdachte onder 1 en 3 tenlastegelegde.

Op gronden die zijn vermeld in het uitgesproken arrest in de zaak 13/04569 (ECLI:NL:HR:2015:3309) is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 en 3 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak ter zake van het onder 1 en 3 tenlastegelegde en de strafoplegging op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-11-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3351

Zaaknummer: 13/04560

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en A.L.J. van Strien

Wetsartikelen: 273f Sr

RECHTSPRAAK

Twee slagende en één falende klacht tegen de vrijspraak van de tenlastegelegde mensenhandel.

Nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv, zodat de verdachte in het beroep niet kan worden ontvangen.

Het middel komt met diverse klachten op tegen de door het hof gegeven vrijspraak van het aan de verdachte onder 1 en 3 tenlastegelegde.

Op gronden die zijn vermeld in het uitgesproken arrest in de zaak 13/04569 (ECLI:NL:HR:2015:3309) is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep, vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 en 3 tenlastegelegde en de strafoplegging en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak ter zake van het onder 1 en 3 tenlastegelegde en de strafoplegging op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-11-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3350

Zaaknummer: 13/04418

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en A.L.J. van Strien

Wetsartikelen: 273f Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat het feit dat het ademonderzoek eerst bij een zesde poging van verdachte als voltooid kon worden beschouwd ‘niet strijdig is met het bepaalde in het Besluit Alcoholonderzoeken’ geeft niet blijk van een onjuiste uitleg van artikel 9 Besluit en aldus evenmin van artikel 8 WVV 1994.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat niet in strijd is gehandeld met het bepaalde in het Besluit Alcoholonderzoeken en dat van een onderzoek als bedoeld in artikel 8 lid 2 aanhef en onder a Wegenverkeerswet 1994 (WVV 1994) sprake is geweest.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 8 lid 2 aanhef en onder a WVV 1994. Daarom moet de in de tenlastelegging en bewezenverklaring voorkomende term ‘onderzoek’ geacht worden aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in het tweede lid van dat artikel.

Uit de vermelde regelgeving moet met betrekking tot de wijze waarop het alcoholgehalte van adem moet worden onderzocht het volgende worden afgeleid.

Ingevolge artikel 8 Besluit houdt een zodanig onderzoek in dat een verdachte zo nodig viermaal ononderbroken ademlucht in het ademanalyse-apparaat blaast. Het blazen kan worden beëindigd zodra twee meetresultaten bij een blaasprestatie zijn verkregen. In dit laatste geval geldt het ademonderzoek als voltooid. Indien zo een blaasprestatie niet tot een voltooid ademonderzoek heeft geleid, is het bij een poging gebleven.

Indien het onderzoek ook bij de vierde poging onvoltooid blijft, kan op de voet van artikel 9 Besluit het onderzoek ‘met toepassing van artikel 8’ eenmaal worden herhaald. Die bepaling dient aldus te worden begrepen dat na een onvoltooid eerste onderzoekscyclus kan worden overgegaan tot een tweede cyclus van wederom zo nodig viermaal blazen. Zodra een blaasprestatie leidt tot twee meetresultaten, geldt ook dan het onderzoek als voltooid. In totaal mag dus achtmaal worden getracht om via een juiste blaasprestatie te komen tot twee meetresultaten.

Het voorgaande houdt in dat een blaasprestatie die niet tot een voltooid ademonderzoek heeft geleid, niet op zichzelf reeds als een ‘ademonderzoek’ in vorenbedoelde zin kan worden aangemerkt.

Het oordeel van het hof dat het feit dat het ademonderzoek eerst bij een zesde poging van de verdachte als voltooid kon worden beschouwd ‘niet strijdig is met het bepaalde in het Besluit Alcoholonderzoeken’ geeft dan ook niet blijk van een onjuiste uitleg van artikel 9 Besluit en aldus evenmin van artikel 8 WVV 1994.

Het middel, dat van een andere opvatting uitgaat, faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-11-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2504

Zaaknummer: 14/02286

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman, J. de Hullu, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: 8 WVV en 9 Besluit Alcoholonderzoeken

RECHTSPRAAK

De opvatting dat bij een rechtspersoon, anders dan bij een natuurlijk persoon, geen redelijke vrees kan ontstaan, is onjuist.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, heeft bewezenverklaard dat de verdachte zich schuldig heeft gemaakt aan bedreiging met brandstichting van de rechtspersoon Woningstichting [A].

Voor een veroordeling ter zake van bedreiging met brandstichting is in een geval als het onderhavige vereist dat de bedreiging van dien aard is en onder zodanige omstandigheden is geschied dat bij de betrokkene in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat brand zou worden gesticht (vgl. HR 7 juni 2005, ECLI:NL:HR:2005:AT3659, NJ 2005/448).

Voor zover het middel uitgaat van de opvatting dat bij een rechtspersoon, anders dan bij een natuurlijk persoon, geen 'redelijke vrees' kan ontstaan, berust het middel op een onjuiste opvatting. Van het ontstaan van zulke vrees bij een rechtspersoon kan sprake zijn indien bij voor een rechtspersoon relevante natuurlijke personen in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat het misdrijf waarmee de rechtspersoon is bedreigd, zou kunnen worden gepleegd.

Het hof heeft – kort gezegd – vastgesteld dat de verdachte bij de balie van Woningstichting [A] heeft gezegd 'als ik weg moet dan steek ik het hier in de fik', en dat ter plaatse heeft herhaald tijdens een telefoongesprek met de deurwaarder. Aldus heeft het hof vastgesteld dat de bedreiging inhield dat het kantoor van Woningstichting [A] in brand zou worden gestoken. Het hof heeft voorts vastgesteld dat bij [aangeefster], die als interim woonconsulent werkzaam is bij Woningstichting [A], daadwerkelijk vrees is ontstaan dat verdachte tot die brandstichting zou overgaan, en dat ook de overige medewerkers van de woningstichting zich door de uitlatingen van de verdachte daadwerkelijk bedreigd hebben gevoeld. Daarmee heeft het hof als zijn oordeel tot uitdrukking gebracht dat door de uitlatingen van de verdachte bij voor de Woningstichting relevante personen in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat het kantoor van de woningstichting in brand zou worden gestoken.

Gelet op het voorgaande en in aanmerking genomen hetgeen in 2.4 is overwogen, geeft het oordeel van het hof dat de verdachte Woningstichting [A] met brandstichting heeft bedreigd,

niet blijkt van een onjuiste opvatting omtrent het begrip bedreiging als bedoeld in artikel 285 Sr en is, mede gelet op de bewijsvoering, niet onbegrijpelijk. De bewezenverklaring is naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-11-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3360

Zaaknummer: 14/02503

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: G.J.P.M. Mooren

Wetsartikelen: 285 Sr

RECHTSPRAAK

Afwijzing van voorwaardelijk getuigenverzoek niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel klaagt over de afwijzing van het in hoger beroep door de verdediging gedane verzoek om de verbalisanten [verbalisant 1] en [verbalisant 2] als getuigen te horen.

Uit het vorenstaande volgt dat een (subsidiar) verzoek is gedaan tot het horen van getuigen – welk verzoek is gedaan onder de voorwaarde dat het hof de verdachte niet zou vrijspreken van het tenlastegelegde – en dat de aan dit verzoek verbonden voorwaarde is vervuld.

Het arrest van de Hoge Raad van 1 juli 2014, ECLI:NL:HR:2014:1496, NJ 2014/441, r.o. 2.76 houdt omtrent de beoordeling van cassatieklachten over beslissingen inzake verzoeken tot het oproepen en horen van getuigen onder meer het volgende in:

‘Bij de beoordeling van de afwijzing van een verzoek tot het oproepen van getuigen gaat het uiteindelijk om de vraag of de beslissing begrijpelijk is in het licht van – als waren het communicerende vaten – enerzijds hetgeen aan het verzoek ten grondslag is gelegd en anderzijds de gronden waarop het is afgewezen.’

Het verzoek van de verdediging strekt ertoe de verbalisanten [verbalisant 1] en [verbalisant 2] als getuigen te horen over hun waarnemingen op de camerabeelden van de openlijke geweldpleging, alsmede over de tegenstrijdigheden tussen de door hen gerelateerde waarnemingen en die van verbalisant [verbalisant 3]. Het hof heeft het verzoek afgewezen op de enkele grond dat het ‘horen van de genoemde verbalisanten zou neerkomen op het stellen van vragen omtrent hun waarnemingen, terwijl de mogelijkheden van waarneming niet zijn betwist’. In het licht van hetgeen aan het verzoek ten grondslag is gelegd en mede in aanmerking genomen dat de camerabeelden – aan de hand waarvan die waarnemingen hadden kunnen worden getoetst – in het ongereede zijn geraakt, is dit oordeel van het hof niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof

Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-11-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3355

Zaaknummer: 14/05816

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en A.L.J. van Strien

Advocaten: J.J. Weldam

Wetsartikelen: 263 Sv

RECHTSPRAAK

De tenlastelegging en de bewezenverklaring hebben betrekking op gedragingen van de verdachte waarmee hij die aanhouding opzettelijk heeft belemmerd als bedoeld in het tweede zinsdeel van artikel 184 lid 1 Sr en zien derhalve niet op gedragingen als bedoeld in het eerste zinsdeel van die bepaling.

Het middel klaagt kennelijk dat de opsporingsambtenaren die een onbekend gebleven persoon aanhielden wegens het niet voldoen aan een bevel of vordering als bedoeld in artikel 184 Sr, daarmee een handeling ondernamen die niet was gebaseerd op een wettelijke grondslag, met als gevolg dat het hof ten onrechte althans niet toereikend gemotiveerd tot een bewezenverklaring is gekomen ter zake van belemmering van deze handeling als bedoeld in artikel 184 lid 1 tweede zinsnede Sr.

Het middel bevat onder meer de klacht dat uit de gebezigde bewijsmiddelen niet blijkt van een bevoegd gegeven bevel door de politie. Daarmee wordt kennelijk bedoeld op het bevel van de politie ter uitvoering van het door de burgemeester genomen besluit om 'gezichtsbedekkende kleding of middelen, zoals bivakmutsen en helmen' gedurende de betoging niet toe te staan.

Blijkens de bewezenverklaring is een 'onbekend gebleven persoon als verdacht van overtreding van artikel 184 Wetboek van Strafrecht' op heterdaad aangehouden. De in het kader van deze aanhouding verrichte handelingen zijn ondernomen ter uitvoering van het in artikel 53 Sv bepaalde. De tenlastelegging en de bewezenverklaring hebben betrekking op gedragingen van de verdachte waarmee hij die aanhouding opzettelijk heeft belemmerd als bedoeld in het tweede zinsdeel van artikel 184 lid 1 Sr en zien derhalve niet op gedragingen als bedoeld in het eerste zinsdeel van die bepaling. Gelet op de tekst van artikel 184 lid 1 Sr heeft het niet voldoen aan een bevel alleen betrekking op het eerste zinsdeel van die bepaling. De beoordeling van de rechtmatigheid van dat bevel staat dus niet ten toets bij het in het tweede zinsdeel omschreven strafbare feit. De in de klacht aan de orde gestelde vraag naar de rechtmatigheid van het gegeven bevel, behoeft hier dan ook geen beantwoording.

Het middel faalt in zoverre.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-11-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3365

Zaaknummer: 14/03247

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en Y. Buruma

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 184 Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van de rechtbank dat zich hier het geval voordoet dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan klaagster de verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen, is niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel klaagt over de gegrondverklaring van het beklag, onder meer op de grond dat het oordeel van de rechtbank dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan de klaagster de verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen, ontoereikend is gemotiveerd.

Bij de beoordeling van een klaagschrift van de beslagene gericht tegen een beslag als bedoeld in artikel 94a lid 1 of 2 Sv dient de rechter te onderzoeken a. of er ten tijde van zijn beslissing sprake was van verdenking van of veroordeling wegens een misdrijf waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd en b. of zich niet het geval voordoet dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan de verdachte een verplichting tot betaling van een geldboete dan wel de verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen (vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, NJ 2010/654).

De rechtbank heeft geoordeeld dat zich hier het geval voordoet dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan de klaagster de verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen.

Dit oordeel is op gronden als vermeld in de conclusie van advocaat-generaal niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Overijssel, zittingsplaats Zwolle, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt

behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-11-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3367

Zaaknummer: 14/05841

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Wetsartikelen: 94a Sv

RECHTSPRAAK

De vraag of artikel 8 lid 2 jo. 9 Besluit behoort tot het stelsel van strikte waarborgen waarmee het onderzoek als bedoeld in artikel 8 lid 2 WVV 1994 is omringd, dient ontkennend te worden beantwoord.

Het middel behelst de klacht dat het hof de grondslag van de tenlastelegging heeft verlaten doordat het een onjuiste uitleg heeft gegeven aan de daarin voorkomende, aan artikel 8 lid 2 aanhef en onder a Wegenverkeerswet 1994 (hierna: WVV 1994) ontleende term ‘onderzoek’.

Voor de toelichting van de wetgever op de genoemde bepalingen van het Besluit wordt verwezen naar de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.5.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 8 lid 2 aanhef en onder a, WVV 1994. Daarom moet de in de tenlastelegging voorkomende term ‘onderzoek’ geacht worden aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in het tweede lid van dat artikel.

Het hof heeft overwogen dat de verdachte vaker heeft geblazen dan op grond van artikel 8 lid 2 in verbinding met artikel 9 Besluit is toegestaan. Op grond daarvan oordeelt het hof dat geen sprake is geweest van een onderzoek als bedoeld in artikel 8 lid 2 aanhef en onder a WVV 1994 zodat de verdachte van het hem tenlastegelegde moet worden vrijgesproken.

Tegen dat oordeel richt zich het middel. Daarmee stelt het de vraag aan de orde of het voorschrift van artikel 8 lid 2 in verbinding met artikel 9 Besluit behoort tot het stelsel van strikte waarborgen waarmee het onderzoek als bedoeld in artikel 8 lid 2 aanhef en onder a WVV 1994 is omringd. Die vraag moet ontkennend worden beantwoord. Niet kan immers worden aangenomen dat het voorgeschreven aantal keren dat mag worden geblazen ertoe strekt de juistheid te waarborgen van het resultaat van een ademanalyse.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen volgt dat het hof is uitgegaan van een verkeerde uitleg van de in de tenlastelegging voorkomende term ‘onderzoek’. Het hof heeft derhalve de verdachte vrijgesproken van iets anders dan hem was tenlastegelegd. Het middel klaagt terecht dat het hof aldus de grondslag van de tenlastelegging heeft verlaten.

Opmerking verdient nog het volgende. Indien de medewerking van een verdachte aan het

ademonderzoek als bedoeld in artikel 8 lid 2 Besluit niet heeft geleid tot een voltooid ademonderzoek, kan ingevolge artikel 9 Besluit het onderzoek 'met toepassing van artikel 8' eenmaal worden herhaald. Dit betekent dat een verdachte overeenkomstig artikel 8 Besluit nogmaals zo nodig viermaal mag blazen. De andersluidende opvatting van het hof, dat oordeelde dat nog slechts eenmaal door de verdachte had mogen worden geblazen, is dus onjuist (vgl. HR 24 november 2015, ECLI:NL:HR:2015:2504). Tegen dat oordeel is evenwel geen klacht gericht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-11-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2502

Zaaknummer: 14/01251

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en Y. Buruma

Wetsartikelen: 8 WVV

RECHTSPRAAK

Gegronde aanvraag tot herziening in verband met persoonsverwisseling.

De politierechter heeft de aanvraagster ter zake van ‘Opzettelijk handelen in strijd met het in artikel 2 onder A van de Opiumwet gegeven verbod’ veroordeeld tot een gevangenisstraf van negen maanden.

De aanvraag tot herziening is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

De aanvraag berust op de stelling dat sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. In de aanvraag wordt daartoe aangevoerd dat niet de aanvraagster maar haar halfzus [betrokkene] degene is geweest die met een vervalst paspoort op naam van de aanvraagster in 2010 naar Nederland is gereisd en op Schiphol is aangehouden voor het in het bezit hebben van drugs.

Advocaat-generaal D.J.C. Aben heeft geconcludeerd dat de Hoge Raad de aanvraag gegrond zal verklaren, en de zaak zal verwijzen naar een gerechtshof, opdat de zaak zal worden berecht en afgedaan op de wijze als in artikel 472 lid 2 Sv is voorzien.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

Hetgeen door de advocaat-generaal in zijn conclusie is vermeld, geeft steun aan de stelling waarop de aanvraag berust, te weten dat in de zaak die heeft geleid tot de uitspraak waarvan herziening is gevraagd sprake is geweest van een persoonsverwisseling.

Een en ander levert het ernstig vermoeden op dat de politierechter, ware deze hiermee bekend geweest, de aanvraagster van het haar tenlastegelegde zou hebben vrijgesproken.

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening gegrond, beveelt voor zover nodig de opschorting of schorsing van de tenuitvoerlegging van voormeld vonnis van de politierechter en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op de voet van artikel 472 lid 2 Sv opnieuw zal worden berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-11-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3352

Zaaknummer: 15/02099

Rechters: A.J.A. van Dorst, J.P. Balkema en J.W. IJssink

Advocaten: T. Bissessur

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Twee slagende en één falende klacht tegen de vrijspraak van de tenlastegelegde mensenhandel.

Nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv, zodat de verdachte in het beroep niet kan worden ontvangen.

Het middel komt met diverse klachten op tegen de door het hof gegeven vrijspraak van het aan de verdachte onder 1 en 3 tenlastegelegde.

Op gronden die zijn vermeld in het uitgesproken arrest in de zaak 13/04569 (ECLI:NL:HR:2015:3309) is het middel terecht voorgesteld.

Hetgeen hiervoor is overwogen brengt mee dat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep, vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 en 3 tenlastegelegde en de strafoplegging en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak ter zake van het onder 1 en 3 tenlastegelegde en de strafoplegging op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-11-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3348

Zaaknummer:

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en A.L.J. van Strien

Wetsartikelen: 273f Sr

RECHTSPRAAK

Het hof heeft ten onrechte verstek verleend tegen de niet-verschenen verdachte.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat de appèldagvaarding rechtsgeldig is betekend en over het door het hof verleende verstek tegen de niet-verschenen verdachte.

De klacht met betrekking tot de betekening van de appèldagvaarding berust op de opvatting dat de verdachte niet rechtsgeldig is gedagvaard voor de terechtzitting in hoger beroep nu hij zich, na de – rechtsgeldige – betekening van die dagvaarding aan de griffier van de rechtbank, doch vóór de aanvang van het onderzoek ter terechtzitting alsnog in de GBA heeft ingeschreven en de appèldagvaarding niet op de voet van artikel 588 Sv aan dit GBA-adres is betekend. Die opvatting is onjuist zodat de klacht faalt.

Voorts klaagt het middel dat het hof ten onrechte verstek heeft verleend tegen de niet-verschenen verdachte.

Indien de dagvaarding van een verdachte die geen bekende woon- of verblijfplaats in Nederland heeft, overeenkomstig de wettelijke regels is betekend, mag de rechter overgaan tot berechting van de zaak. Het recht van de verdachte op berechting in zijn tegenwoordigheid moet dan worden afgewogen tegen het algemeen belang, in het bijzonder het belang van een behoorlijke rechtspleging, waaronder de afdoening van de zaak binnen een redelijke termijn. Dat belang zou in het gedrang kunnen komen in gevallen waarin de woon- of verblijfplaats van de verdachte die verstek heeft laten gaan, onbekend is (vgl. HR 12 maart 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD5163, NJ 2002/317, r.o. 3.33).

Nochtans bestaat de mogelijkheid dat achteraf moet worden vastgesteld dat aan het recht van de verdachte om in zijn tegenwoordigheid te worden berecht, is tekortgedaan. Dit kan zich voordoen indien de verdachte na de rechtsgeldige betekening van de dagvaarding aan de griffier van de rechtbank op de grond dat van de verdachte geen woon- of verblijfplaats bekend is, doch voor de aanvang van het onderzoek ter terechtzitting alsnog in de GBA is ingeschreven, zonder dat dit de rechter bekend was.

Het hof heeft met de, onder 2.2 onder (vi) weergegeven, vermelding dat de verdachte ‘zonder

bekende woon- of verblijfplaats hier te lande' is, tot uitdrukking gebracht dat van de verdachte ten tijde van de betekening van de appèldagvaarding en het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep noch een inschrijving in de GBA noch een feitelijke woon- of verblijfplaats van de verdachte bekend was en dat het hof het in de bijlage bij het grievenformulier vermelde adres [a-straat 1] te 's-Gravenhage, niet als verdachtes feitelijke woon- of verblijfplaats heeft aangemerkt.

Uit de onder 2.2 vermelde stukken, in het bijzonder hetgeen onder 2.2 onder (vii) is weergegeven, moet evenwel worden afgeleid dat de verdachte ten tijde van de behandeling van zijn strafzaak in hoger beroep in de GBA was ingeschreven zodat het oordeel van het hof dat van de verdachte geen woon- of verblijfplaats bekend was en verstek kon worden verleend en het onderzoek ter terechtzitting kon worden voortgezet, achteraf gezien onjuist is.

De klacht is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-11-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3347

Zaaknummer: 14/02453

Rechters: A.J.A. van Dorst, B.C. de Savornin Lohman, J. de Hullu, H.A.G. Splinter-van Kan en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: G. van der Steen

Wetsartikelen: 588 Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft ten onrechte beslist dat de toegewezen vordering van de benadeelde partij vermeerderd dient te worden met de wettelijke rente.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte heeft beslist dat het aan de benadeelde partij toegewezen bedrag aan schadevergoeding vermeerderd wordt met de wettelijke rente.

Het hof heeft beslist dat de vordering van de benadeelde partij, voor zover toegewezen, vermeerderd dient te worden met de wettelijke rente vanaf de in het arrest genoemde datum tot aan de dag der algehele voldoening. Nu het vonnis van de rechtbank niet een toewijzing inhoudt van de door de benadeelde partij in eerste aanleg gevorderde vergoeding van de wettelijke rente, en het hof heeft vastgesteld dat de benadeelde partij zich niet opnieuw heeft gevoegd in hoger beroep, heeft het hof ten onrechte beslist dat die rente vergoed moet worden (vgl. HR 10 juli 2001, ECLI:NL:HR:2001:ZD1865, NJ 2001/604). Het middel klaagt daarover terecht. Het bestreden arrest kan in zoverre niet in stand blijven.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van acht maanden, waarvan vier maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend voor zover het hof heeft beslist dat wettelijke rente vergoed moet worden over het toegewezen bedrag van de vordering van de benadeelde partij en wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert de gevangenisstraf in die zin dat deze zeven maanden en twee weken, waarvan vier maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren, beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-11-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3313

Zaaknummer: 13/05012

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en H.A.G. Splinter-van Kan

Advocaten: E.E.W.J. Maessen

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat de appèldagvaarding rechtsgeldig is betekend, is onjuist.

Advocaat-generaal D.J.C. Aben heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Amsterdam teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat de appèldagvaarding rechtsgeldig is betekend.

Gelet op dit samenstel van bepalingen moet voor de toepassing van artikel 588 Sv – bij gebreke van een ‘woonadres’ – een ‘briefadres’ als bedoeld in voormeld artikel 1.1 worden aangemerkt als ‘het adres waar de geadresseerde als ingezetene is ingeschreven in de basisregistratie personen’ waaraan gerechtelijke mededelingen kunnen worden betekend (artikel 588 lid 1 aanhef en onder b sub 1° Sv). Opmerking verdient dat een briefadres in voormelde zin moet worden onderscheiden van een (post)adres als bedoeld in artikel 588a Sv: het door of namens de verdachte opgegeven adres waaraan mededelingen over de strafzaak kunnen worden toegezonden. Dat (post)adres is niet het in artikel 588 Sv bedoelde adres waaraan gerechtelijke mededelingen kunnen worden uitgereikt, maar het adres waaraan in de in artikel 588a Sv vermelde gevallen een afschrift moet worden toegezonden van de dagvaarding of oproeping van de verdachte om op de (nadere) terechtzitting te verschijnen.

Onjuist is derhalve ’s hofs in de bestreden, bij verstek gewezen, uitspraak besloten liggende oordeel dat de verdachte door de enkele toezending van de appèldagvaarding aan voormeld briefadres rechtsgeldig – dus op de wijze als voorzien in artikel 588 Sv – is gedagvaard voor de terechtzitting in hoger beroep.

Het middel is terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal de appèldagvaarding nietig verklaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verklaart de dagvaarding in hoger beroep nietig.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-11-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3323

Zaaknummer: 14/05353

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: B.P. de Boer

Wetsartikelen: 588 Sv

RECHTSPRAAK

De voorzitter van het hof heeft in strijd met artikel 41 Sv nagelaten een last tot toevoeging van een raadsman aan de verdachte te geven.

Het middel bevat ten eerste de klacht dat de voorzitter van het hof in strijd met artikel 41 Sv heeft nagelaten een last tot toevoeging van een raadsman aan de verdachte te geven.

Ingevolge artikel 41 lid 1 aanhef en onder b Sv dient op ambtshalve last van de voorzitter van het gerechtshof aan de verdachte die geen raadsman heeft, een raadsman toegevoegd te worden wanneer hoger beroep is ingesteld tegen het eindvonnis in eerste aanleg en het een zaak betreft waarin zijn voorlopige hechtenis is bevolen.

Bij de stukken van het geding bevindt zich een op 9 oktober 2013 verleend bevel tot bewaring van de verdachte. Uit de stukken van het geding blijkt niet dat in hoger beroep een advocaat zich als raadsman heeft gesteld, noch dat voor de verdachte een raadsman ter terechtzitting is verschenen, noch dat ambtshalve toevoeging als bedoeld onder 2.2 heeft plaatsgevonden, zodat het ervoor gehouden moet worden dat de verdachte in hoger beroep geen raadsman heeft gehad.

Het in het belang van de verdachte gegeven voorschrift vervat in artikel 41 lid 1 aanhef en onder b Sv is van zo grote betekenis dat, al wordt dit niet uitdrukkelijk in de wet bepaald, de niet-nakoming daarvan aan een geldige behandeling ter terechtzitting in de weg staat.

De klacht is daarom terecht voorgesteld. Dit leidt tot vernietiging van de bestreden uitspraak.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-11-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3324

Zaaknummer: 14/04692

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en Y. Buruma

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 41 Sv

RECHTSPRAAK

Artikel 3.3.4 APV Rotterdam 2008 dupliceert niet de voorschriften uit de Opiumwet.

Advocaat-generaal A.J. Machielse heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot terugwijzing van de zaak naar het hof, teneinde op het bestaande beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel bevat de klacht dat het hof ten onrechte artikel 3.3.4 Algemene Plaatselijke Verordening Rotterdam 2008 (hierna: APV Rotterdam 2008) verbindend heeft geacht, althans dat het oordeel van het hof daaromtrent ontoereikend is gemotiveerd.

Blijkens de toelichting op artikel 3.3.4 APV Rotterdam 2008 strekt dit artikel ertoe te voorkomen dat gevoelens van onbehagen en onveiligheid bij het publiek ontstaan die worden veroorzaakt door het in het openbaar gebruiken van drugs. Met deze bepaling is dus het belang van de handhaving van de openbare orde gediend. Daartoe is – voor zover in cassatie van belang – strafbaar gesteld het op of aan de weg, op een andere voor het publiek toegankelijke plaats of in een voor het publiek toegankelijk gebouw middelen als bedoeld in de artikel 2 of 3 van de Opiumwet te gebruiken.

De Opiumwet stelt, zoals volgt uit hetgeen is weergegeven in 2.5.1 en 2.5.2, het enkele gebruiken van een middel als bedoeld in artikel 2 en 3 van deze wet niet als zodanig strafbaar. De tekst van het arrest HR 14 december 2004, ECLI:NL:HR:2004:AR4923 heeft in dit verband aanleiding gegeven tot misverstand. Het ging in dat arrest (onder meer) om de vraag of de door de Noorse autoriteiten verzochte uitlevering gelet op het vereiste van dubbele strafbaarheid ook ter zake van de veroordeling voor het roken van hasj toelaatbaar kon worden verklaard. Deze vraag is door de Hoge Raad bevestigend beantwoord. Daartoe is in de specifieke context van de beoordeling van de dubbele strafbaarheid in het uitleveringsrecht onder meer overwogen dat 'het roken van hasj immers het aanwezig hebben ervan [impliceert], waarop bij art. 3, aanhef en onder C, in verbinding met art. 11, eerste lid, Opiumwet hechtenis is gesteld voor ten hoogste een maand'. In het oordeel van de Hoge Raad dat de uitlevering toelaatbaar kan worden verklaard, ook voor zover betrekking hebbende op het aanwezig hebben van hasj, ligt niet als zijn oordeel besloten dat in artikel 3 aanhef en

onder C Opiumwet ook het gebruiken van hasj strafbaar is gesteld.

Gelet op artikel 149 Gemeentewet, inhoudende dat de raad van een gemeente de verordeningen maakt die hij in het belang der gemeente – waaronder de handhaving van de openbare orde – nodig oordeelt, en artikel 121 Gemeentewet, inhoudende, kort gezegd, dat een gemeente bevoegd is tot het maken van (aanvullende) verordeningen, voor zover deze niet in strijd zijn met hogere regelingen, en in aanmerking genomen dat – gezien hetgeen hiervoor is overwogen – voormeld artikel 3.3.4 APV Rotterdam 2008 wat betreft bedoeld ‘gebruiken’ de voorschriften van de Opiumwet niet dupliceert, moet worden geoordeeld dat de raad van de gemeente Rotterdam met betrekking tot dat verbod niet buiten zijn verordenende bevoegdheid is getreden door in artikel 3.3.4 mede te verbieden het op of aan de weg, op een andere voor publiek toegankelijke plaats of in een voor publiek toegankelijk gebouw middelen als bedoeld in artikel 2 of 3 van de Opiumwet gebruiken (vgl. HR 19 februari 2013, ECLI:NL:HR:2003:BY5725, *NJ* 2013/323 en RvS 1 mei 2013, ECLI:NL:RVS:2013:BZ9048 ten aanzien van art. 2.7 lid 2 APV Amsterdam 2008). Anders dan het middel betoogt, staat de Opiumwet in zoverre niet in de weg aan de verbindendheid van deze APV-bepaling. Het oordeel van het Hof is dus juist.

Het door de Advocaat-Generaal bij het Hof voorgestelde middel klaagt dat het Hof ten onrechte art. 3.3.4

APV Rotterdam 2008 verbindend heeft geacht. In de toelichting bij het middel heeft de Advocaat-Generaal bij het Hof betoogd zich te kunnen verenigen met de door het Hof gegeven beslissing, maar cassatieberoep te hebben ingesteld ter wille van de rechtszekerheid.

Gelet op hetgeen onder 2 is geoordeeld omtrent het gelijklopende namens de verdachte voorgestelde middel, kan niet blijken van enig in rechte te respecteren belang van de Advocaat-Generaal bij het Hof bij zijn middel. De Advocaat-Generaal bij het Hof zal daarom niet-ontvankelijk worden verklaard in zijn beroep.

De Hoge Raad verwerpt het door de verdachte ingestelde beroep en verklaart de Advocaat-Generaal bij het Hof niet-ontvankelijk in het door hem ingestelde beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-11-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3328

Zaaknummer: 14/01220

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en H.A.G. Splinter-van Kan

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 3 Ow

RECHTSPRAAK

De compensatie tot welke de overschrijding van de redelijke termijn moet leiden, kan worden toegepast in de hoofdzaak.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Tot cassatie behoeft dit echter niet te leiden. Ook in de met deze ontnemingszaak samenhangende strafzaak, welke in cassatie aanhangig is onder nr. 13/05079, is de redelijke termijn in de cassatiefase overschreden. De compensatie tot welke de overschrijding van de redelijke termijn moet leiden, kan worden toegepast in de hoofdzaak.

Gelet hierop is er geen aanleiding om in de onderhavige zaak aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-11-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3321

Zaaknummer: 13/05080

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en Y. Buruma

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

De akte van uitreiking van de dagvaarding in hoger beroep is in het ongerede geraakt, zodat de Hoge Raad om doelmatigheidsredenen de appèldagvaarding zelf nietig verklaard.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte de dagvaarding van de verdachte om te verschijnen op de terechtzitting in hoger beroep niet nietig heeft verklaard.

De bestreden uitspraak is bij verstek gewezen.

Bij de stukken van het geding bevindt zich een brief van het hof van 24 juli 2014, inhoudende – zakelijk weergegeven – dat de akte van uitreiking van voormelde dagvaarding in het ongerede is geraakt.

Bij de aan de Hoge Raad op de voet van artikel 434 lid 1 Sv toegezonden stukken bevindt zich niet de akte van uitreiking van de dagvaarding in hoger beroep. Blijkens de onder 2.3 vermelde brief is dit stuk in het ongerede geraakt. Dat brengt mee dat het in cassatie ervoor moet worden gehouden dat de appèldagvaarding niet op de bij de wet voorgeschreven wijze is betekend.

Het middel is dus terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal de appèldagvaarding om doelmatigheidsredenen nietig verklaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verklaart de dagvaarding in hoger beroep nietig.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-11-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3318

Zaaknummer: 14/01970

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.L.J. van Strien

Advocaten: S.F.W. van 't Hullenaar